

“SU GARSIU ŠAUKSMU IR AŠAROMIS”

(Žyd. 5:7; Mato 26:36-50)

Getsemane Sodas nebuvo laukinis miškelis ar viešam lankymui skirtas parkas, tai buvo alyvmedžių sodas. Jau pats pavadinimas "Getsemanė" pasako, kad toje vietoje buvo įrengtas spaustuvas aliejui iš alyvmedžio vaisių spausti. Manoma, jog ši valda priklausė vienam iš Jėzaus draugų, kadangi Jėzus ir Jo mokiniai žinojo tą vietą, kur ir nuėjo po Prisiminimo Vakarienės. Vieta, kuri dabar nurodoma kaip Getsemanė sodas, yra už pusantros mylios nuo Jeruzalės sienų, kur tebeauga šiai vietai būdingi alyvmedžiai. Pats sodas yra prižiūrimas netoliese gyvenančių vienuolių.

Kai mūsų Viešpats su savo vienuolika mokinių atėjo prie sodo įėjimo, tai Jėzus paliko ten aštuonis iš jų kaip sargybą, o su savimi pasikvietė tris mylimiausius mokinius - Petrą, Jokūbą ir Joną. Šie trys mokiniai ir kitais atvejais buvo išskirti iš visų kitų, pavyzdžiui, atsitikime su Jairo dukterimi (Luko 8:51). Tik šie trys mokiniai buvo apdovanoti malone ir matė "regėjimą" ant Atsimainymo Kalno (Mato 17:1-9). Nors Jėzus mylėjo visus savo mokinius, tačiau šie trys buvo Jam ypač brangūs, o tai gal būt dėl jų ypatingo uolumo ir Jam parodytos meilės. Bet šiuo atveju net ir tie, mylimiausieji mokiniai, negalėjo suprasti, kas slėgė Viešpaties širdį, jie nebuvo pajėgūs Jį užjausti ar ką nors patarti, todėl Viešpats paliko juos ir kiek toliau paėjęs, meldėsi Tėvui.

Paėmus kartu visus šių įvykių aprašymus, o ypatingai žvelgiant originalo kalbos šviesoje, matome, kad Jėzus tuo metu patyrė labai slegiantį vienišumą, kančią ir sielvartą. Nors Viešpats stengėsi mokinių tarpe būti linksmu, suprantama tai jų labui, ir stengėsi duoti jiems būtinas pamokas, kad paruoštų juos išbandymams, tačiau dabar, padaręs dėl jų viską, kas buvo Jo galioje, nuėjo melstis Tėvui. Jis mąstė apie save, apie savo artimus ryšius su Tėvu. Iš kitos pusės, Jo mintys nukrypo į Jo viešą išbandymą, negarbę, į žmonių įsitikinimą, lyg Jis būtų piktžodžiautojas ir maištininkas. Toliau mintyse matė kupiną paniekos tyčiojimąsi Jam surengtame teisme, ir, pagaliau, viešą pasmerkimą, nukryžiuojant Jį tarp dviejų piktadarių. Visa tai aiškiai suprasdamas, Jis turėjo pakankamą priežastį sielvartavimui, kančiai, giliam ir skausmingam liūdesiui, kuris Jį prislėgė.

Apmąstant mūsų Viešpaties kentėjimus, ta pačia proga būtų gerai prisiminti, kad Jo tobulo organizmo, nesutepto ir nesugadinto nuodėme, o taip pat nedegradavusio ir nepasmerkto mirimo procesui, jautrumas buvo žymiai didesnis skausmui ir liūdesiui toje valandoje, negu tai būtų galėję pajusti kiti žmonės, esantys iš puolusios Adomo giminės, esant toms pačioms nepalankioms sąlygoms. Kuo kilnesnių jausmų yra žmogus, tuo didesnį skausmą kenčia. Plėšikas gali net didžiulis prieš draugus, kai jį suima ir sodina į policijos mašiną, tuo tarpu inteligentiškas žmogus toks įvykis būtų negarbingas. Imkime kitą pavyzdį: muzikantas, gerai išlavinęs muzikinę klausą harmonijai su skausmu pastebės mažiausią nedarnumą, tačiau nieko gali nepastebėti mažiau išsilavinęs muzikantas. Galėtume įsivaizduoti, kaip vienas iš piktadarių, maištininkų, nukryžiuotas šalia mūsų Viešpaties, galėtų net didžiulis savo mirtimi, kaip dideliu laimėjimu, jeigu virš jo galvos

būtų parašyti žodžiai, kurie buvo viršum mūsų Viešpaties galvos: "Šitas yra Jėzus, žydų Karalius" (Mato 27:37 [A.J.]). Be abejonės, mums yra sunku įvertinti tobulumą, kadangi nei mes, nei tie, su kuriais bendraujame, nėra tobuli. Tačiau tvirtiname, jog tai tiesa, kad mūsų Viešpaties tobulas kūnas kentėjo daug daugiau, negu bet kuris iš Jo pasekėjų galėtų iškentėti tose pačiose sąlygose.

Buvo dar ir kita priežastis, iš tikrųjų, tai ir buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios, galime būti tikri, mūsų Viešpats taip sielvartavo, kad Jo vidinė kančia (agonija) buvo tiek stipri ir skausminga, jog Jį išmušė kruvinas prakaitas. To priežastis buvo tai, kad suprato savo asmeninę padėtį, atsakomybę prieš Tėvą, ir su Juo susietą Sandorą, kuria remiantis aukėjo savo gyvybės auką. Kad įvykdytų Tėvo valią, Jis paliko dangišką garbę, tapo žemesniu už angelus ir prisiėmė žmogišką išvaizdą ir prigimtį taip, kad Dievo malone galėtų atpirkti Adomą, o atpirkdamas Adomą, atpirkti jame pasmerktą visą žmoniją. Jis turėjo malonumą būti nusižeminimo stovyje, nes parašyta: "Vykdysi Tavo valią, mano Dieve, Aš mėgau, ir Tavo Įstatymas yra giliai mano viduje" (Ps. 40:8 [A.J.]). Toks mūsų Viešpaties nusistatymas paskatino Jį pilnam pasišventimui - mirčiai. Kai tik sulaukė trisdešimties metų amžiaus, galėjo duoti save kaip auką už mūsų nuodėmes. Ta pati meilė ir uolumas išlaikė Jį ištikimą per Jo tarnystės metus ir padėjo priimti visokius gyvenimo išbandymus ir nusidėjėlių prieštaravimus kaip lengvą priespaudą (Žyd. 12:3), nes Jis suprato, kad taip vykdė Tėvo valią.

Ir kodėl taip atsitiko, kad mūsų Viešpats prieš pat baigiant savo tarnystę, po to, kai buvo pranašavęs apie savo mirtį mokiniams ir paaiškinęs, kad bus vyresniųjų ir kunigų išjuoktas ir nukryžiuotas (Mato 16:31) - kodėl, nežiūrint viso to žinojimo, pasitikėjimo, neprivertsinio paklusnumo ir ištikimybės savo pasišventimu net iki mirties, patyrė tokį sunkų išbandymą Getsemane sode?

Apaštalo Povilo žodžiai paaiškina. Jis sako, kad Jėzus "kuris savo kūno dienomis su garsiu šauksmu ir ašaromis atnašavo prašymus ir maldavimus tam, kuris galėjo Jį išgelbėti iš mirties ir buvo išklausytas dėl savo dievobaimingumo... (Žyd. 5:7 [A.J.]). Juk ir daug kitų mirė, žvelgdami mirčiai į akis, sunkiose situacijose, gal net baisesnėse, tačiau išliko ramūs. Tad kodėl gi mūsų Viešpats pateko į tokį gilų liūdesį ir taip labai maldavo, kad net išpylė kruvinas prakaitas? Atsakome: mirtis Jam turėjo visai kitą reikšmę, negu ji turi mums. Mes jau esame devyniasdešimt procentų, o gal ir daugiau, numirę dėl mūsų netobulumo ir dalyvavimo Adomo puolime, kuris atbukino visus mūsų jausmus - protinius, moralinius ir fizinius - ir to pasėkoje mes nebesugebame įvertinti gyvybės pačioje jos aukščiausioje, geriausioje ir pilniausioje prasmėje.

Visai kitaip buvo su mūsų Viešpačiu: "Jame buvo gyvybė..." (Jono 1:4 [A.J.]) - tobula gyvybė. Tai tiesa, kad trijų su puse metų bėgyje Jis aukėjo savo gyvybę skelbdamas Tiesą, o ypač išgydydamas minias ligonių: "Ir visa minia stengėsi paliesti Jį, nes jėga išėjo iš Jo ir gydė visus" (Luko 6:19 [A.J.]). Taip Jis sekino savo fizinės jėgas, bet, be abejonės, Jo protinė veikla buvo pilna stiprybės, gyvybinga ir tobula. Mūsų susidūrimas su mirtimi ir jos

laukimas, anksčiau ar vėliau, įtikina mus, kad tikrai mirtis yra neišvengiama. Tačiau, priešingai mums, mūsų Viešpaties išbandymai buvo susieti su Jo amžinu gyvenimu. Išstisus nesuskaičiuojamus šimtmečius Jėzus buvo su Tėvu ir Šventaisiais angelais, džiaugdamasis tobulu ir nesibaigiančiu gyvenimu. Jo patirtis su mirstančiais žmonėmis tęsėsi tik keletą trumpų metų, todėl mirtis Jam turėjo visai kitokią reikšmę, negu ji turi mirstančiai žmonių giminei.

Šis išbandymas Getsemane buvo toks sunkus ne vien dėl to, ką paminėjome prieš tai, bet ir dėl daug svarbesnių dalykų: pagonyi turi būsimojo gyvenimo viltį, remdamiesi savo protėvių tradicija, o Dievo žmonės turi prisikėlimo viltį, remdamiesi Dievo pažadais, kurie dėl Kristaus aukos nuopelnų yra užtikrinti. Tačiau kokią gi viltį turėjo Jėzus? Jis negalėjo remtis pagoniška viltimi, kad numirusieji nėra mirę, nes žinojo, kad tai yra netiesa. Jis taip pat negalėjo turėti vilties, kad bus kieno nors kito nuopelnų dėka atpirktas ir prikeltas. Jo vienintelė viltis buvo tik tame, kad Jo Evangelijos skelbimo darbas nuo pasišventimo momento iki galo buvo tobulai atliktas, Dangiškojo Tėvo Teisingumo akyse be klaidos.

Kaip tik ši sunki abejonių našta ir prislėgė Jį, kai pasijuto esąs vienumoje: ar buvo Jis tobulas kiekvienoje mintyje, žodyje ir poelgyje? Ar visiškai patiko Tėvui? Ar sugebės Jis sekančią dieną -su tokia abejonių našta, ateinančio išniekinimo ir gėdos, kokią patirs dėl savo tobulumo - be sudrebėjimo iškentėti ir be pasipriešinimo įvykdyti dar Jam likusią pasišventimo dalį? Ir ar po viso to Jis bus pripažintas Tėvo vertu prikėlimo iš numirusiųjų trečiąją dieną? O jeigu nusidėjo, ar nusidės kokioje nors, kad ir mažiausioje smulkmenoje, tai ar bus pripažintas vertu prisikėlimo? O gal jau niekada nebus prikeltas, niekada jau nebematys Tėvo veido? Nieko nuostabaus, kad tokie sunkūs klausimai slėgė mūsų brangaus Atpirkėjo širdį, ir tai pasireiškė nesuvaldomu sielvartu taip, kad "su garsiu šauksmu ir ašaromis atnašavo prašymus ir maldavimus Tam, kuris galėjo Jį išgelbėti iš mirties", Jį prikeldamas (Žyd. 5:7 [A.J.]).

Apaštalas Matas sako, kad Jėzus meldėsi: "Mano Tėve, jei galima, teaplenk mane šita taurė" (Mato 26:39 [A.J.], vert. past.). Evangelistas Morkus sako, kad Jėzus meldėsi: "Tėve, Tau viskas įmanoma" (Morkaus 14:36 [Č.K.], vert. past.). Evangelistas Lukas rašo taip: "Tėve, jei nori" (Luko 22:42 [A.J.], vert. past.). Skaitant visas šias vietas, sužinome, kad mūsų Viešpats jautė labai didelę baimę dėl to, kad nepasielgtų netinkamai ir to pasėkoje nesunaikintų viso Dievo Plano, kurį taip paklusniai buvo įsipareigojęs vykdyti ir iki šiol taip ištikimai vykdė. Neabejotina, kad vien Jo mirties bet kokioje formoje būtų užtekę, atperkant pirmąjį Adomui nepaklusnumą, t.y., kad panaikinti Adomui mirties bausmę. Tačiau Tėvui patiko išbandyti Savo Sūnų, Atpirkėją, net pačiais krašutiniais išbandymais: atiduodant Jį patyčioms, mirties ant kryžiaus gėdai. Mūsų Viešpats susirūpinęs klausė, ar galės visa tai pakelti? Ir ar Tėvui bus įmanoma nenukrypstant nuo Savo Plano tuo pačiu metu išbandyti Savo Sūnų? Ir ar bus šis darbas daromas? Mūsų Viešpaties būtinas paklusnumas Tėvo valiai matomas iš Jo žodžių -"Tačiau teįvyksta ne mano valia, bet Tavo".

BUVO IŠKLAUSYTAS TAME, DĖL KO NUOGASTAVO

Apaštalas sako, kad mūsų Viešpats buvo išklausytas (Žyd. 5:7, vert. past.), tai yra gavo atsakymą į tai, dėl ko baiminosi - mirties ant kryžiaus bei išlaisvinimo nuo amžinos mirties. Į maldas prašant pagalbos bei išlaisvinimo nuo sunkių rūpesčių gali būti atsakyta dvejopu būdu: (1) Dangiškasis Tėvas gali pašalinti neramumo priežastį, arba (2) gali mus taip pastiprinti, kad sugebėsime visiškai nugalėti nerimą. Dangiškasis Tėvas tiek dėl mūsų, tiek dėl mūsų Mokytojo, paprastai panaudoja tą antrą būdą ir suteikia mums ramybės ir jėgos per Savo užtikrinimus (pažadus), kuriuos randame Jo Žodyje.

Skaitome apie Jėzų, kad "Jam pasirodė angelas iš dangaus, stiprindamas Jį" (Luko 22:43 [A.J.]). Nežinome, kokį pranešimą, tas angelas atnešė mūsų brangiam Atpirkėjui vienišumo ir didelio skausmo valandoje. Mums pakanka žinoti, kad Tėvas atsakė į Jo maldą, kad Jėzus buvo išklausytas dėl to dalyko, dėl kurio labai baiminosi. Visi Jo nuogastavimai buvo pašalinti, ir po to mūsų Atpirkėjo širdies gilumoje įsiviešpatavo tokia ramybė, jog visų tų nepaprastų išbandymų ir įvykių tą naktį ir sekančią dieną metu Jis buvo iš visų žmonių labiausiai susivaldęs ir ramus. Galime daryti tik prielaidą, kad Tėvo užtikrinimas, duotas per angelą, buvo toks: kad Jis patiko Tėvui, jog iki šiol tebėra Jam ištikimas ir tebėra Dievo malonėje, ir kad pilnai sugebės išlaikyti visokią prievartą Jo išbandymų valandą, kai ji užeis. Ir kada Jis turėjo tokį užtikrinimą iš Tėvo, tai nieko nuostabaus, kad dingo Jo liūdesys, ir mus nebestebina, kad brangiausiojo Atpirkėjo širdyje įsiviešpatavo viltis, džiaugsmas, meilė ir ramybė. Todėl Jis sugrįžo pas mokinius, pasiruošęs sutikti tuos įvykius, apie kuriuos žinojo, kad netrukus tai turės įvykti.

"TARNAUKITE VIEŠPAČIUI SU BAIME" (Ps. 2:11 [A.J.])

Dievo žmonėms reikia stengtis gyventi džiaugiantis, už viską ir nuolat dėkojant Tėvui, džiaugtis ir dėl to, kad esame laikomi tinkamais kentėti pažeminimus ir gėdą dėl Kristaus. Ir kaip Psalmistas sako (Ps. 2:11): "Tarnaukite Viešpačiui su baime". Nesidžiaukime savo pasipūtimu, nes tai yra spąstai. Verčiau džiaukimės Tuo, kuris mus pamilo, kuris atidavė savo gyvybę už mus ir kuris pastoviai būna su mumis kaip mūsų geriausias Draugas ir ištikimiausias Vadas. Džiaukimės ne dėl to, kad jaučiame savo asmeninę jėgą, drąsą ir išmintį, bet tuo, kad turime Išgelbėtoją, Mokytoją, kuris gali tobulai išgelbėti visus, kurie per Jį ateina prie Tėvo. Tegul Kristus visais laikais bus mūsų jėga, pasitikėjimas, apsauga ir skydas, ypač mūsų sunkiuose išbandymuose.

Apie mūsų Viešpatį skaitome: "Aš myniau spaustuvą vienas, ir iš tautų tarpo nebuvo su Manim nė vieno" (Iz. 63:3). Pačioje sunkiausioje valandoje, kada Jam labiausiai buvo reikalinga paguoda ir nuraminimas, net artimiausi ir brangiausi žemiškieji draugai nesugebėjo Jo suprasti bei pilnai Jį užjausti. Visiškai kitaip yra su mumis! Mes per daug nesiskiriame vieni nuo kitų, bent tiek, kad kiti negalėtų suprasti mūsų džiaugsmų ir kančių, mūsų vilčių ir baiminimosi, jeigu esame gavę tą pačią Dvasią ir buvome mokomi toje pačioje Kristaus mokykloje. Mes galime tikėtis patarimo ir užjautimo iš kartu besimokančiųjų. Šventame Rašte yra parodytas teisingas Dievo patvarkymas, kuris patikina mus, jog Viešpats trokšta, kad vieni kitus paguostume "Statydamiesi ant savo švenčiausio

tikėjimo" (Judo 20 [A.J.]). Juo labiau niekada neužmirškime savo privilegijos bendrauti maldoje su mūsų Dangiškuoju Tėvu bei mūsų jau pagarbintu Viešpačiu Jėzumi (1 Jono 1:3). Niekada neužmirškime ir nepalikime to dvasinio bendravimo, nežiūrint mūsų žemiško tarpusavio bendravimo, kuriuo taip pat galime džiaugtis. Dievas kartais pasiunčia pas mus Savo pasiuntinius-angelus, norėdamas mus paguosti, patvirtindamas mums Savo meilę ir nurodydamas į mūsų pasitikėjimo ir vilties tikrumą. Tačiau jau daugiau nebereikia siųsti dangaus pasiuntinio, kadangi Viešpats turi ant žemės tam tikrus angelus (t. y. pasiuntinius, ištikimus tarnus), apdovanotus meile ir Viešpaties dvasia, kurie visada yra rūpestingi ir pasiruošę tarti malonius žodžius, pagydyti širdies žaizdas, užpilti paguodos ir džiaugsmo aliejaus bei vyno ir kiekvienu atveju būdami panašūs į patį Mokytoją (Iz. 61:1-3). Kiek džiaugsmo atneša toks pasielgimas, kokią palaimą gauname taip darydami ir kokią puikią privilegiją turime, kai pasitaiko galimybė būti panaudotais Viešpaties kaip tarnai nešantys savo bendrakeleiviams džiaugsmą, ramybę ir palaiminimą! Būkime atidūs, kad nepraleistume nei vienos iš šių galimybių. Apaštalas sako, kad turime bijotis to paties dalyko, dėl kurio baiminosi ir Jėzus: "Taigi bijokimės, kad kartais kuris nors jūsų, tuo tarpu, kai tebepalieka pažadas įeiti į Jo atilsį, nepasirodytų esąs atsilikęs" (Žyd. 4:1 [A.J.]). Mes, kaip Jėzaus mokiniai, turime tik dalinai Dievo atidengtas mūsų supratimo akis, kad matytume didingus ir puikius dalykus. Tai Dievo dovana tiems, kurie Jį myli labiau už viską (Ps. 25:14; 1 Kor. 2:9; Ef. 2:7). Tačiau turime suprasti, kad mūsų amžino gyvenimo malonės ir pareigos Karalystės metu, į kurią esame pakviesti, priklauso nuo mūsų "geros tikėjimo kovos" (1 Tim. 6:12), nuo ištvermės iki galo (Mato 24:13). Jeigu išliksime ištikimi, tai žinome, kad Dievas duos mums apdovanojimą - "nes ištikimas yra Tas, kuris davė pažadą" (Žyd. 10:23 [A.J.]). O jeigu būsimė Jam neištikimi, tai žinome, kad prasilenksime su apdovanojimu. Kokie mes turėtume būti esant šioms sąlygoms? Bijokimės prarasti tokias puikias garbės ir pagarbos perspektyvas Karalystės metu, pastoviai stenkimės vykdyti mūsų Sandorą, kad turėtume mūsų Tėvo meilę, malonę ir mūsų Atpirkėjo palankumą. Visi, kurie taip rūpestingai žengia, turės tokių vienišumo ir išbandymų akimirkų, panašių kaip "Getsemanės sode", kad tuo mus išmėginti ir padėti išsiugdyti tinkamą baimę, reikalingą pilnam pažinimui, padėties įvertinimui ir ištikimybei.

"NEMIEGOKIME"

Toje įtemptoje vidinės kančios ir sielvarto valandoje mūsų Viešpats meldėsi dar kartą, o pertraukoje atėjo pas mokinius, be abejo, trokšdamas iš jų užuojautos, kokią tik jie sugebėjo Jam parodyti; bet rado juos miegančius; jų akys buvo mieguistos dėl nuovargio ir liūdesio (Mato 26:43; Luko 22:45). Tai buvo apie vidurnaktį, jie dalinosi Jo sielvartu, bet nebepajėgė jo tinkamai įvertinti. Viešpats priekaištavo jiems, ypač Petriui, kuomet pasakė: "Taip jūs neįstengėte nė vienos valandos pabudėti su manimi? Budėkite ir melskitės, kad nepatektute į pagundą" (Mato 26:40,41 [A.J.]). Kilnus tačiau besikarščiuojantis Petras tik prieš tai buvo pasakęs: Viešpatie, "jei visi Tavimi pasipiktins aš niekados nepasipiktinsiu!" (Mato 26:33 [A.J.]). Turėjo jis tąkart net ir kardą, kurį vėliau panaudojo, stengdamasis apginti Viešpatį. O vis dėlto jis nesuprato šios valandos svarbumo; Jis to nežinojo, kaip žinojo tai Viešpats,

ir kaip rimti buvo šie išbandymai, ir kaip arti jie buvo. Petras nežinojo, kad netrukus Mokytojo žodžiai išsipildys, "Prieš gaidžiui du kartu pragystant, tu tris kartus Manęs užsiginsi" (Morkaus 14:72 [A.J.]). O jeigu jis būtų supratęs taip, kaip mūsų Mokytojas, kad išmėginimai yra arti, be abejo, jis būtų buvęs budrus!

Ar ne panašiai atsitinka ir su mumis šiandien? Argi nesame kaip visi Dievo žmonės dabartiniu metu "didelėje priespaudoje" (Mato 24:21) patiriantys ypatingus išbandymus? "Nes atėjo didžioji jų rūstybės diena, ir kas gali ją ištverti?" (Apr. 6:17 [A.J.]). Dar didesni išmėginimai yra mums priešakyje.

Kaip esame pasiruošę ugniam išbandymui? Ar vis miegame, ar vis nekreipiame dėmesio į Apaštalo žodžius (1 Tes. 5:6): "Nemiegokime, kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs"! [A.J.]. Tie, kurie miega, miega naktį, tačiau mes, kurie esame dienos sūnūs, turime būti atsibudę, blaivūs, apsirengę Dievo ginklais, kad galėtume išsilaikyti šią piktąją dieną (Ef. 6:11-18). Atsilaikykime išbandymo valandoje, kurioje esame, ir dar rūstesniuose išbandymuose, kurie gali ateiti mums netolimoje ateityje.

Ar būsimė tvirti ir drąsūs išbandymų valandoje tikriausiai daugiau priklausys nuo to, kaip sekame savo Mokytojo pavyzdžiu, o visų pirma nuo užsitikrinimo ir stipraus pasitikėjimo, jog esame Dievo pripažinti. Jeigu leidžiant Dievo Apvaizdai ateis mums Getsemanės išbandymų valanda, nebėkime nuo jos, bet su dideliu šauksmu ir ašaromis atnašaukime prašymus ir maldavimus Tam, kuris gali mus išgelbėti iš mirties garbingu prikėlimu, ir atsiminkime, jog turime Užtarėją ir Padėjęją (1 Jono 2:1). Mūsų Viešpats yra Dangiškojo Tėvo Pasiuntinys, kuris sugebės laimingai mus vesti kaip nugalėtojus, paruoštus užimti pareigas Jo Karalystėje (2 Tim. 2:20; Jok. 2:5).

"DVASIA, TIESA, RYŽTINGA, BET KŪNAS SILPNAS" (Mato 26:41)

Šie mūsų brangaus Atpirkėjo žodžiai buvo ištarti kaip paaiškinimas Jo mokiniams. Jis įvertino tai, kad širdyje jie buvo Jam ištikimi. Jėzus neužmiršo, kad jie paliko viską, norėdami tapti Jo pasekėjais. Mūsų Mokytojas Jėzus nėra rūstus, bet atvirkščiai. Jis visuomet yra pasiruošęs priimti gerus mūsų širdies ketinimus, net ir tada, kai siekiant tobulumo suklumpame. Jo žodžiai "Jūs vis tebemiegate ir ilsitės" (Mato 26:45 [A.J.]) nebuvo suprasti kaip kandūs žodžiai, bet parodė, kad Jis nuoširdžiai norėjo, jog jie galėtų truputį pailsėti, sustiprėti prieš ateinančios dienos rūščius išbandymus. Tačiau jie neilgai ilsėjosi, nes išbandymai buvo jau čia pat. Netrukus atėjo Judas, vesdamas minią, beieškančią Jėzaus. Tai buvo ne vien romėnų kareiviai, bet ir minia paprastų smalsuolių su kai kuriais Aukščiausiojo Kunigo tarnais. Kunigas kartu buvo ir teisėjas. Jie visi sudarė tyrimo tarybą, norėdami netikėtai užklupti Jėzų. Šią tarybą suorganizavo teismo valdininkas, kuri užpuolė Jėzų naktį sode ir tuoj pat Jį areštavo bijodami, kad areštavimas dieną gali sukelti neramumų, nes miestas buvo pilnas svečių, atvykusių paminėti Išėjimo Šventės. Tokių neramumų teismo valdininkai stengėsi išvengti.

Judas arba žinojo apie sodą, kuris buvo dažnai lankomas Jėzaus ir mokinių, arba sužinojo apie šią vietą Vakariinės metu, nes jie po Vakariinės ruošės ten eiti. Kai šėtonas įėjo į Judą ir jis nusprendė užsidirbti išduodant Viešpatį, tada paliko susirinkusius į Vakariinės Šventę ir nuėjo pas vyresnius kunigus derėtis su jais; o vėliau, šio sandėrio įpareigotas, jis ėjo minios priešakyje, kad surastų Jėzų ir parodytų Jį kareiviams. Judas priėjo prie Jėzaus, pasveikino Jį sakydamas "Būk pasveikintas, Mokytojau!" ir Jį pabučiavo. Tyrinėjant graikų kalboje žodžių reikšmę paaiškėja, kad pabučiavo Jį keliskart (žiūr. Mato 26:49 - Diaglott). Jėzus buvo pasveikintas taip, kaip tai yra daroma iš meilės. Nors Jėzus ir žinojo, kad tai buvo išdavikiškas poelgis, bet į šį poelgį neatsakė kuo nors piktu. Priešingai, pagarbiai ir labai mandagiai pasakė: "Mielasis, ar tai darai tam tikslui, kuriam čia esi?" (Mato 26:50 [A.J.], vert. past). Čia žodis "mielasis" yra išverstas iš graikų kalbos žodžio "hetaire" kuris reiškia - draugas, bičiulis, kolega, bet ne "mielasis, ar mylimasis". "Mielasis" gr. kalboje būtų "philos".

VENKIME TURĖTI JUDO DVASIOS

Kiekvienas Kristaus mokinys, suprasdamas, kad galutinis rezultatas priklauso nuo jo paties, stengsis elgtis taip, kad visam laikui apsisaugotų nuo pavojaus tapti Viešpaties, Jo reikalo ir Jo žmonių "Judu". Dievo būdo savybė viską žinoti iš anksto, kad vienas iš dvylikos pasirodys esąs išdavikas, kuris priėmė Dievo malonę veltui (2 Kor. 6:1) ir panaudojo ją niekšišiausiu būdu, nebuvo Judo nuopuolio priežastimi. Apaštalas sako, kad: "Viešpats pažįsta tuos, kurie yra Jo"; ir "Teatstoja nuo neteisybės kiekvienas, kuris mini Viešpaties vardą" (2 Tim. 2:19 [A.J.]). Mes turime įsidėmėti, kad priimdami Dievo malonę pasinaudotume ja, o Dievo išankstinis žinojimas neturi mums įtakos.

Turime įvairių priežasčių daryti prielaidą, kad Judas pačioje pradžioje savo pakvietimo tapti Kristaus mokiniu, buvo nuoširdus. Galima visai pagrįstai daryti išvadą, kad didelis nukrypimas jo širdyje ir charakteryje, kokį matome pabaigoje, užvaldė jį palaipsniui. Tai prasidėjo nuo paprasčiausio netikėjimo (Jono 6:64), o pasibaigė pačia baisiausia tragedija. Šis netikėjimas buvo tikriausiai dėl savimylės: kad jis nebuvo pakankamai pagerbtas dvylikos Apaštalų tarpe. Mūsų Viešpats teikė pirmenybę Petriui, Jokūbui ir Jonui ir tokiu būdu parodė savo aukščiausią žinojimą ir sugebėjimą atskirti. Judas, be abejonės, pateisino savo kritikavimo dvasią, būdamas patenkintas savimi, be abejo, galvojo, kad matė tokius atvejus, kada Jėzus ir kiti klydo, darydami sprendimus, nesirūpino pasinaudoti pasitaikiusia proga, tikriausiai, pasakė pikta žodį tam tikru metu ir t. t. Tokia įžūli dvasia, tokia kritikuojanti dvasia, tokia pasitenkinimo savimi dvasia, tokia savimeilės dvasia visada eina nupuolimo priešakyje. Bažnyčios istorija, o taip pat ir mūsų asmeniška patirtis tą patvirtina.

Judas pastebėjo, kad įvykiai su Kristumi vyksta ne taip, kaip jis tikėjosi, nes Jėzus ne tikrai kad nereagavo į minios įtikinėjimą tapti karaliumi, bet priešingai, Jo mintys pasisuko visai kita linkme. Tikriausiai tada ir atėjo Judui mintis, jog jau laikas veikti, kad, įvykus atsiskyrimui, jis būsiąs toje pusėje, kuri turės naudos, o ne nuostolių. Tokiu būdu egoizmo dvasia užvaldė jo mintis ir nuvedė iki vagystės, kaip parašyta: "Jis buvo vagis ir, turėdamas

pinigų dėžę, pasisavindavo indėlius" (aukas) (Jono 12:6 [A.J.], vert. past.). Tai įrodo, kad jis buvo kasininkas šiame mažame būrelyje ir pasisavindavo dalį aukų, įplaukų savo asmeniniams reikalams. Galime net manyti, kad būdamas dviveidis, savo vagystes jis pateisindavo panašia mintimi: juk yra paaukojęs savo brangų laiką šiam reikalui, o tai, ką yra paėmęs, buvo tik atlyginimas už patirtus nuostolius. Tai yra savanaudiškumo dvasia, tikra priešingybė Viešpaties Dvasiai - savęs pašventimo ir visiško atsidavimo tarnavimui Tiesai. Ir kiek kas turi tos savanaudiškumo dvasios, tai tiek pat turi ir Judo dvasios. O to pasekmės, be abejo, bus blogos, neatsižvelgiant į tai, ar nuves jos iki tokio baisaus rezultato, kaip tai įvyko su Judu, ar ne.

Mūsų Viešpats sako, kad Jo ištikimi tarnai atstovauja Jį šiame pasaulyje (Mato 10:40; Jono 13:20), ir kas yra jiems padaryta, yra Jam padaryta. Galime būti tikri, kad Judo savanaudiškumo dvasia net ir šiandien gali nuvesti iki Viešpaties išdavimo, išduodant ir nuskriaudžiant vieną iš mažiausių Jėzaus pasekėjų. Neturėtų mus stebinti, kad tie, kurie turi Judo dvasios, eis jo keliu iki to laipsnio - išdavimo pabučiavimu, nors ne kartą rodydami didelę meilę ir pagarbą Viešpaties tarnams, kuriems slapta kenks, norėdami asmeninės naudos ar užimti jų vietą, turėti įtaką ar kitokį egoistinį „praturtėjimą“. Tegul kiekvienas Viešpaties pasekėjas rūpestingai ir nuoširdžiai pritaiko sau Judo žodžius: "Argi aš, Viešpatie?" Tegul kiekvienas iš mūsų patyrinėja savo širdį, kad galėtų pamatyti iki kokio laipsnio jo širdyje užsislėpė Judo dvasia, laukianti tinkamo momento, kad galėtų mus užvaldyti ir sunaikinti.

TP'1967,18-23; DT'1996,7-12.